

Sygn. akt V Kz 906/20

VI K 795/20

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2020 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Damian Krakowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Tomasza Makowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **P. C.**, syna A. i A. z domu M., urodzonego dnia (...) w Z.,

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 1 października 2020 roku

w przedmiocie dalszego stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k., art. 275 § 1 i § 2 k.p.k., art. 277 § 1 k.p.k.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uchylić stosowane wobec oskarżonego P. C. tymczasowe aresztowanie i zastosować w jego miejsce środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji z obowiązkiem stawiennictwa we właściwej jednostce Policji 1 (jeden) raz w tygodniu oraz zakazem opuszczania przez oskarżonego kraju.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 października 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. utrzymał stosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania do dnia 2 stycznia 2021 roku .

Na postanowienie zażalenie wywiódł obrońca, zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego postanowienia to jest art. 257 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy tymczasowe aresztowanie nie powinno być w dalszym ciągu stosowane z uwagi na charakter ultima ratio tego środka zapobiegawczego, a wystarczający jest inny środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego, dozoru Policji,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść zaskarżonego postanowienia polegający na niesłusznym i dowolnym ustaleniu, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki zastosowania art. 257 § 1 § 2 k.p.k.,

- relewantną obrazę przepisów postępowania, to jest art. 258 § 4 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie rodzaju i charakteru obaw wskazanych w art. 258 § 1 i § 2 k.p.k. oraz rzeczywistego nasilenia ich zagrożenia.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę wydanego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisu art. 258 § 4 k.p.k. w zw. art. 257 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k., co miało wpływ na treść orzeczenia.

„Surowość grożącej oskarżonemu surowej kary nie jest, sama w sobie, wystarczającą przesłanką do stosowania tymczasowego aresztowania (...) a jedynie pozwala na przyjęcie domniemania, że w tym wypadku tymczasowe aresztowanie jest niezbędne w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, co powinno być jednak wykazane w uzasadnieniu odpowiedniego postanowienia” (R. A. Stefański, w: R. A. Stefański, S. Zabłocki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz do art. 167-296, Warszawa 2019, s. 1009, postanowienie SN z 12.03.2009r., WZ 15/09, OSNKW 2009, z. 7, poz. 52).

Standardu tego nie dopełnił Sąd a quo. Z części motywacyjnej postanowienia nie wynika uzasadnienie dla tezy, iż wyłącznie tymczasowe aresztowanie zabezpieczy postępowaniu niezakłócony bieg.

Przed wszystkim dostrzec należy, iż czyn z punktu I aktu oskarżenia (który miał kluczowe znaczenie dla przyjęcia spełnienia przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k.) miał zostać popełniony ponad dekadę temu, a mianowicie 2 lutego 2010 roku.

Uwadze Sądu Rejonowego uszedł fakt, iż w dacie czynu zarzucone oskarżonemu przestępstwo było zagrożone karą pozbawienia wolności od 1 miesiąca do lat 10. Nie bez przyczyny Prokurator wskazał w kwalifikacji prawnej czynu I przepis art. 4 § 1 k.k.

Skonfrontowanie oskarżonego z zarzutem dokonania czynu przed ponad dziesięcioma laty znacząco osłabia nasilenie zagrożenia dla prawidłowego przebiegu postępowania. Prokurator przeprowadził i zabezpieczył zasadnicze dowody (co znamienne podstawą hipotezy aktu oskarżenia jest tzw. dowód z pomówienia „skruszonego przestępcy”). Możliwość zniekształcenia dowodów przez oskarżonego 10 lat po domniemanym czynie wydaje się hipotetyczna.

Także prognoza wymierzenia oskarżonemu surowej kary bezwzględnej pozbawienia wolności jest niejednoznaczna. P. C. nie był dotychczas karany. Przed zatrzymaniem prowadził ustabilizowany tryb życia, pracował. Pozostawał w relacjach, wiążących go życiowo i zawodowo z Ł. (wnioski z k. 409 i n.). Przedmiotem przestępstwa miał być narkotyk o niskim potencjale uzależnienia (9%). Z uzasadnienia aktu oskarżenia nie wynika przy tym sposób wyliczenia łącznej ilości narkotyku. Wreszcie trzeba wziąć pod rozwagę rolę P. C. w domniemanym procederze („K. K. (1) kupował ode mnie marihuanę (...) miał współnika przez ten cały czas nazywanego P. (...) za marihuanę zawsze płacił K.” k. 121-122, „ja do tego mieszkania (...), gdzie mieszka matka K. przywoziłem zamówione przez K. narkotyki” k. 235).

Wprawdzie oskarżony przyznał, iż „siostra K. K. (3) powiedziała mu, już dawno temu, że w K. sprawie pojawia się on i są tam bardzo duże ilości narkotyków” (k. 312odw.), to jednak jeszcze przed osadzeniem nie podjął on działań destabilizujących tok czynności.

„Tymczasowe aresztowanie nie może pełnić funkcji restrykcyjnych w odniesieniu do oskarżonego odmawiającego składania wyjaśnień, odmawiającego przyznania się do winy lub też składającego wyjaśnienia sprzeczne z wersją śledczą. Takie pojmowanie funkcji tymczasowego aresztowania (każdego zresztą środka zapobiegawczego) jest bardzo głębokim nieporozumieniem i w każdym przypadku musi być kategorycznie odrzucone” (postanowienie SA we Wrocławiu z 19.10.2005 r., II AKz 453/05, OSA 2006, z. 3, poz. 15).

W obecnym stanie zaawansowania sprawy, gdy zebrano dowody, przeprowadzono konfrontację oskarżonego z głównym świadkiem oskarżenia, wystarczającym dla zabezpieczenia prawidłowego toku procesu będzie dozór Policji z zakazem opuszczania kraju.

Uznając, że rozpoznanie zażalenia w zakresie stwierdzonych uchybień jest wystarczające do wydania orzeczenia, ograniczono rozpoznania środka odwoławczego do zarzutu naruszenia prawa procesowego (art. 436 k.p.k.).